

LIBRIS | We know
După un roman de Louisa May Alcott

∞∞∞

Fiicele doctorului March

EDITURA
UNICART

Cuprins

1. Joaca de-a pelerinii.....	7
2. Un Crăciun fericit.....	25
3. Probleme.....	47
4. Beth ajunge la frumosul palat.....	54
5. Experimentul	62
6. Tabăra Laurence	85
7. Zile grele	95
8. Laurie și Jo.....	101
9. Nunta	108
10. Învățăminte literare.....	115
11. Grijiile.....	119
12. Jurnalul lui Jo	127
13. Un prieten.....	130
14. Impresii noi	136
15. Valea umbrei.....	140
16. Cum înveți să uiți	146
17. Surprize.....	152
18. Domnul și doamna.....	159
19. Vremea culesului.....	176

Capitolul 1

Joaca de-a pelerinii

- **C**răciunul nu va fi Crăciun fără daruri, mormăi Jo, întinsă pe covor.

- E groaznic să fii sărac, suspină Meg, privindu-și rochia uzată.

- Nu cred că e drept ca unele fete să aibă o mulțime de lucruri drăguțe și altele nimic, adăugă micuța Amy, trăgându-și nasul afectată.

- Îi avem pe mama și pe tata și ne avem una pe alta, zise Beth mulțumită, din colțul ei.

Cele patru figuri tinere, luminate de focul din șemineu, se înveseliră auzind cuvintele de încurajare, dar se posomorâră din nou, atunci când Jo le reaminti cu tristețe:

- Pe tata nu-l avem și nu-l vom avea o vreme.

Nu menționează „poate niciodată“, însă fiecare dintre ele știa că asta era continuarea, fiindcă tatăl lor era departe, pe câmpul de luptă.

Nu vorbi nimeni o vreme, după care Meg spuse:

- Știți motivul pentru care mama a avut ideea de a petrece un Crăciun fără cadouri. Urmează o iarnă grea pentru toată lumea și ea consideră că nu ar trebui să ne cheltuim banii pe mofturi, în vreme ce bărbații au de suferit în război. Nu

putem face mare lucru, însă putem face măcar mici sacrificii și ar trebui să fim bucuroase. Dar mi-e teamă că eu nu pot.

Meg clătină apoi din cap, căci se gândea cu regret la toate lucrurile frumoase pe care și le dorea.

- Nu cred că puținul pe care l-am cheltui ar fi de folos. Fiecare dintre noi are câte un dolar, iar armata nu ar beneficia de prea multe lucruri dacă-l donăm. De acord, nu aștept nimic de la mama sau de la voi, dar chiar vreau să-mi cumpăr *Undine și Sintram*¹. O vreau de mult, se plânse Jo, acest șoarece de bibliotecă.

- Eu plănuiam să-l cheltuiesc pe partituri noi, spuse Beth, cu un mic suspin, pe care nu îl remarcă nimeni.

- Eu îmi voi lua o cutie cu creioane de colorat Faber. Chiar am nevoie de ele, spuse Amy hotărâtă.

- Mama n-a zis ce să facem cu banii noștri și nu vrea să renunțăm la nimic. Haideți să ne cumpărăm ce vrem și să ne distrăm puțin. În fond, muncim destul de mult cât să merităm, strigă Jo,

¹ Lucrare de referință a autorului Friedrich Heinrich Karl La Motte-Fouque, considerată parte a bazei cunoștințelor despre civilizație. (n.t.)

în timp ce-și examina flecurile pantofilor, întocmai unui bărbat.

- Eu sigur merit, spuse Megan, pe același ton plângăreț, având în vedere că predau aproape toată ziua acelor copii obositori, când tot ce vreau e să mă distrez acasă.

- Tu nu treci prin ce trec eu, îi răspunse Jo. Cum ți-ar plăcea să stai închisă în casă cu orele, cu o bătrână neliniștită și agitată, care te plimbă de colo colo, care nu e niciodată mulțumită și te enervează până îți vine să te arunci pe geam sau să plângi?

- Asta e rău, dar cred că cea mai groaznică muncă din lume e să speli vase și să păstrezi curățenia. Mă irită, îmi strică mâinile și nu mai pot cânta la fel de bine.

Beth își privi mâinile asprite și, de data asta, toată lumea îi auzi oftatul.

- Eu cred că niciuna dintre voi nu suferă ca mine, strigă Amy, că voi nu trebuie să mergeți la școală cu niște fete impertinente, care te necăjesc dacă nu-ți știi lecția, râd de rochia ta, îți insultă tatăl că nu e bogat și pe tine că nu ai un nas frumos.

- Nu vă mai certați, copii! Nu v-ați dori să avem banii pe care tata i-a pierdut când eram mici? O, Doamne! Ce fericite am fi dacă n-am avea griji! exclamă Meg, care-și amintea de vremurile bune.

Fiindcă tinerii cititori își doresc să știe „cum arată oamenii”, vom profita de acest moment să facem o mică prezentare a celor patru surori, care stăteau și croșetau la amurg, în timp ce ninsoarea de decembrie cădea liniștit afară și focul trosnea vesel înăuntru. Era o încăpere confortabilă, deși covorul se uzase și mobila era foarte simplă, căci pereții erau înveseliți de două-trei tablouri și de cărți, ferestrele erau decorate cu flori și în casă era o atmosferă plăcută.

Margaret, cea mai mare dintre ele, avea șaisprezece ani. Era frumoasă, dolofană și blondă, cu ochi mari, păr moale și auriu, o gură suavă și mâini albe, motiv pentru care era destul de vanitoasă.

Jo avea cincisprezece ani și era foarte înaltă, slabă și brunetă. Semăna cu un mânz, căci nu știa niciodată ce să facă cu brațele ei lungi, care păreau să-i stea în cale. A avea o gură foarte sobră, un nas comic și ochi cenușii și foarte atenți, care păreau să observe tot. Uneori, avea o privire feroce, alteori caraghioasă sau meditativă. A avea un păr lung și dens, foarte frumos, pe care de obicei și-l ținea prins în coc cu o plasă, ca să n-o deranjeze. A avea umeri rotunzi, mâini și picioare mari, haine lăbărțate și, în general, aspectul unei fete care se transformă cu rapiditate în femeie și nu-i convenea deloc acest lucru.

Elizabeth sau Beth, cum i se spunea, avea treisprezece ani, un păr moale și ochi luminoși și

era cam timidă. Avea o expresie blândă, care rar exprima tulburare. Tatăl ei o numea „domnișoara Seninătate” și numele i se potrivea de minune, căci părea să trăiască într-o lume proprie a veseliei, din care mai ieșea uneori doar pentru a se vedea cu cei pe care îi iubea și în care avea încredere.

Amy, cu toate că era cea mai tânără, se considera cea mai importantă persoană. O Albă-ca-Zăpada cu ochi albaștri și păr blond cârlionțat, care-i cădea pe umeri, fata era palidă și zveltă și avea mereu grijă la manierele ei. Despre caracterele celor patru surori vom afla pe parcurs.

Orologiul bătu ora șase și, după ce mătură vatra, Beth așeză în ea o pereche de papuci, ca să-i încălzească. Cumva, privescetea încălțărilor vechi avu un efect asupra fetelor, căci venea mama și toată lumea se luminează ca s-o întâmpine. Meg se opri din citit și aprinse lampa. Amy se ridică de pe scaun, fără să i se ceară acest lucru și Jo uită cât de obosită era, când se aplecă să țină papucii aproape de foc.

- Sunt destul de uzați. I-ar trebui o pereche nouă.

- Mă gândeam să-i cumpăr eu o pereche cu dolarul meu, spuse Beth.

- Ba nu, îi cumpăr eu! țipă Amy.

- Eu sunt cea mai mare, începu Meg, dar Jo o întrerupse vehement.

- Acum, că tata e plecat, eu sunt bărbatul în familie și eu voi face rost de încălțări, căci m-a însărcinat să am grijă de mama cât este el plecat.

- Vă spun eu cum facem, zise Beth, haideți să-i luăm toate câte ceva de Crăciun, în loc să ne luăm pentru noi.

- Așa, da! Ce să-i luăm? exclamă Jo.

Toată lumea se gândi preț de o clipă, apoi Meg anunță, ca și cum îi venise ideea după ce-și privise mâinile frumoase:

- Eu o să-i iau o pereche de mănuși bune.

- Mai bine ghete, strigă Jo.

- Niște batiste cu tiv, spuse Beth.

- Eu îi iau o sticlucă cu parfum. Îi place și nu costă mult, așa că-mi rămân bani și de creioane, adăugă Amy.

- Și cum i le dăm? întrebă Meg.

- Le punem pe masă și o aducem aici să vedem cum deschide darurile. Nu vă amintiți cum făceam de zilele noastre de naștere? întrebă Jo.

- Mie mi-era așa de teamă când era rândul meu, că stăteam pe scaun cu coroana pe cap și vă vedeam pe toate de jur împrejur cu cadouri și mă pupați. Îmi plăceau toate astea, dar era groaznic să știu că vă uitați la mine în timp ce deschideam cadourile, spuse Beth, care își înfierbântase și fața, și pâinea pentru ceai, în același timp.

- O facem să creadă că ne luăm lucruri pentru noi și îi facem o surpriză. Trebuie să mergem mâine după-amiază la cumpărături, Meg! Avem multe de făcut pentru piesa de Crăciun, spuse Jo, în timp ce se fâțâia de colo colo, cu mâinile la spate și cu nasul ridicat.

- Nu am chef să mai joc. Sunt prea mare pentru astfel de lucruri, observă Meg, care era la fel de copil ca și până atunci când venea vorba de costumare.

- Știu că n-o să te oprești până nu te fâțâi cu rochia ta albă, cu bijuteriile din hârtie aurie și cu părul despletit. Ești cea mai bună actriță dintre noi și, dacă nu participi, nu putem face nici noi nimic, spuse Jo. Ar trebui să repetăm în seara asta. Haide, Amy, repetă scena cu leșinul, că ești țeapănă ca vătraiul de obicei!

- N-am ce face. N-am văzut pe nimeni leșinând, iar eu nu mă învinețesc la față și cad pe spate ca voi. Dacă pot să mă las ușor, bine, dacă nu, cad pe scaun grațios. Puțin îmi pasă dacă vine Hugo la mine cu pistolul, răspunse Amy, care nu prea avea talent de actriță, dar fusese aleasă fiindcă era micuță și putea fi luată pe sus de răufăcător.

- Uite așa! Strânge-ți mâinile așa și clatină-te prin cameră, țipând isteric: „Roderigo! Salvează-mă! Salvează-mă!”

Și Jo își arată prețiosul talent de a țipa din toți rărunchii.

Amy o imită, dar își întinse mâinile țeapăn în față, înaintă ca un robot și scoase un „Ooo!” care sugera mai degrabă că era înțepată de ace, decât că se temea ori că era neliniștită. Jo gemu disperată și Meg râse cu poftă, în timp ce Beth, care se uita cu interes la ele, arse pâinea.

- Degeaba! Fă tot posibilul la momentul respectiv și, dacă râde publicul, să știi că nu-i vina mea. Haide, Meg!

Apoi totul a mers bine, căci Don Pedro sfida lumea cu un discurs de două pagini, fără întrerupere. Hagar, vrăjitoarea, îngăima o incantație sinistră lângă cazanul ei, în care fierbeau broaște râioase.

- Nu-mi dau seama cum reușești să scrii și să joci așa splendid, Jo! Ești o adevărată Shakespeare! exclamă Beth, care chiar își considera surorile talentate în toate cele.

- Nu tocmai, răspunse Jo cu modestie. Mi-ar plăcea să încerc Macbeth, dacă am avea o trapă pentru Banquo. Întotdeauna mi-am dorit să joc scena asasinării.

Repetiția se încheie cu un hohot de râs.

- Mă bucur să vă găsesc așa vesele, se auzi o voce limpede la ușă.

Actorii și publicul se întoarseră ca să întâmpine o doamnă înaltă și încântătoare. Nu era îmbrăcată elegant, însă avea un aspect nobil, iar fetele considerau că pelerina ei cenușie și boneta demodată ascundeau cea mai frumoasă mamă din lume.

- Cum v-a fost ziua, dragele mele? Am avut atât de multă treabă cu pregătirea cutiilor pentru mâine, că n-am apucat să ajung la cină. A trecut cineva pe-aici, Beth? Ce-ți face răceala, Meg? Jo, arăți foarte obosită. Hai să mă săruți, draga mea!

În timp ce le puneă întrebări, doamna March își scoase hainele ude, își puse papucii calzi și se așeză. O trase pe Amy în poală și se bucură de cea mai frumoasă parte a zilei. Fetele alergau de colo colo, încercând să îi facă seara mai ușoară, fiecare cum știa: Meg aranjă măsuța pentru ceai, Jo aduse lemne și pregăti scaunele, scăpând din mână și răsturnând tot ce atingea. Beth se fâțâia între bucătărie și salon, tăcută și preocupată, în timp ce Amy dădea instrucțiuni și stătea jos cu mâinile împreunate.

Când se așezară la masă, doamna March spuse cu o privire bucuroasă:

- Am o surpriză pentru voi după cină.

Fetele se luminară toate la față, de parcă răsărise soarele. Beth bătu din palme, chiar dacă avea un biscuit în mână, iar Jo își aruncă șervetul în sus, strigând: